פרימדונה מרדה בבכי

(המשך מעמוד 9)

מאומן ומצוייד בהלה. מן התכסיסים שנקט היה גלוי לעין שמפקדו הראשי, אבן זוהר, למד ביסודיות משך השבוע האחרון את קו־רות פריצת הסתף, החל מהבקעת חומת יריחו ועד לקרבות בית־אל־בית בסטליגרד. בעוד שראש החץ הלם בדלת הראשית, סיירה קבוצה קטנה של חיל ההנדסה את דלת המרתף, קבעה שזהו המקום המתאים ביותר לפריצה. המגעולים נחתכו בצבתות ענק כניר. ניתן האות, וכל הכוח עזב את הדלת ומיהר לשער המרתף. המעצור ה־אחרון היה דלת של זכוכית. הם עברו דר־כה. כך נפל בית הבימה. הפעולה נמשכה שמונה דקות בלבד.

במקום פועלים, שוטרים. אנשי האופרה הציפו את כל המעברים המוליכים אל הבמה. מזגון ארעי, שהכיל גם־קפה וסנדביצ׳ים ושהיווה את מחסן האפסנאות העיקרי של אנשי הבימה, נכבש ללא הת־נגדות. מונהגת על ידי מפקדה הראשי, הת־קדמה האופירה, צעד אחרי צעד, אל הבמה.

שני המחנות עמדו פנים אל פנים. אבן־זוהר ציוה: „העמידו את התפאורות!״ איש לא זז. הוא הסתובב כדי לחזור על פקודתו, אך ידו קפאה באמצע התנועה: במקום פועליו, עמדו לפניו שוטרים אפורי בגדים וכחולי־כובעים.

אין דרך אחרת. בשעה שהדלתות התמוטטו כמעט תחת מהלומות הארסילריה של האופירה, טילפן שרגא פרידמן, שחקן וחבר הנהלת הבימה, למשטרה, ביקש את עזרתה: „זרים מתפרצים אל תוך הבנין. אנו מבקשים עזרה מיידית.״ המשטרה הו־פיעה כהרף עין. מפקד מחוז תל־אביב, יואב פלג, פקד על הפסקת האש, כינס את נציגי שני הצדדים לשיחות שביתת נשק באחד מחדרי האיפור. אבן־זוהר, ארי ורשבר, פריד־מן ויועצה המשפטי של הבימה יעקב שפירא, נכנסו לחדר יחד עם כמה קציני משטרה גבוהים. הם מיהרו לצאת: לא הושג כל הסכם מניח את הדעת.

פלג לא ראה דרך אחרת אלא לדרוש משני הצדדים לעזוב את הבנין „מחשש לגרימת נזק ושפיכת דמים.״ הבימה נשמעה לפקודה, האופירה סרבה.

מערכה שלישית. בין אבן־זוהר ופלג התפתח דואט מעין זה:

אבן־זוהר (פורסה): העמידו את התפ־אורות!

פלג (פיאנו): לא! החוצה!

אבן־זוהר (קרשצ׳נדו): רק שופט יוכל לזרוק אותי מכאן!

פלג (פיאנו): גם אני.

אבן־זוהר (פורטיסימו): העמידו את הד־קורציות!

פלג (פיאניסימו): מר אבן־זוהר, אתה עצור.

(שני שוטרים לוקחים את אבן־זוהר בידיו ודוחפים אותו קלות לעבר הדלת. הוא פונה אליהם, כשעיניו מתנוצצות מכעס).

אבן־זוהר (פורטיסימו): בלי ידים!!! (מרים את קולו עד לגבול האפשרות) בלי ידים!!! (יוצא, או יותר נכון מוצא.)

נשמע קול חסידי הבימה מהחוץ: ב—ו—ו—ו—ז!)

(מסך)

תרגילי גודו. הפולשים איבדו את עליונותם. לא היה מקום לשום התקדמות נוספת. אדיס דה־פילים ניסתה לארגן את כוחותיה במסדרונות, אך המשטרה לא הניחה לה. לשווא התחננה, „תנו לי לעבור!״ מז־ודתה הלבנה, האלגנטית, נלקחה מידי הנערה שליוותה אותה והוצאה מן הבנין.

יהושע בן־ארי קיבל את הפיקוד לידיו ודרש מן הזמרים לפנות את הבנין. בת־שובה קיבל „בוז״ ממושך שהיה יאה ל־משמרו של נפוליאון שעה שנצטווה על ידי וולינגטון להיכנע בקרב וטרלו. וולינגטון פקד על אנשיו להוציא את האנשים בכוח. השוטרים התלהבו מאד למלא את הפקודה. נוכחותם של קצינים גבוהים הוסיפה להם מרץ בל־ישועה. הקרבן הראשון נפל פנחס לבנון, שבא ללוות את אשתו, חברת המק־הלה מזה 25 שנה. קבוצת שוטרים סחבה אותו החוצה, הפילה אותו על ספסל בקרבת היציאה וביצעה עליו הלכה למעשה כמה מתרגילי הגודו שלמדו בקורס האחרון. על כל פנים, המשטרה לא יכלה להתפאר ש־סיימה את הקרב ללא כל אבדות: חולצה אפורה אחת נקרעה לגזרים.

פיקפוקים חמורים. אפשר להביט על פעולת המשטרה משלש נקודות מבט שונות: זו של הבימה, אשר טענה שלאופרה אין חלק בבית הבימה ודין התפרצותה כדין התפרצות זרים; זו של האופרה, שטענה כי היא זכאית לפרוץ לבנין, כל עוד אין צו־פינוי נגדה נטעם שופט מוסמך, משום שתפאורותיה, תלבושותיה והפסנתר השייך לה עומדים במרתף בית־הבימה ודינה כדין כל דייר אחר שהתכסך עם בעל־הבית. לפני ההכרעה של בית־המשפט לא תיתכן שום פעולה משטרתית. נקודת המבט שלישית, זו של המשטרה, היתה שונה לחלוטין: אם יש חשש להפרת הסדר ולגרימת נזקים, זכו־תה היא לצוות הן על בעל הבית והן על הדייר, החוקי או הבלתי חוקי, לפנות את המקום.

אך עיקרון זה, הנראה יפה מאד במבט ראשון, מעורר, אחרי מחשבה נוספת, פיק־פוקים חמורים. בעזרת פעולות דומות יכול כל בעל־בית לרדת לחיי דיירו, לאלץ אותו לישון פעמיים בשבוע במשטרה, במקום בדי־רתו השכורה. היה הגיוני הרבה יותר לו הצטמצמה המשטרה בתפקידה האמיתי: עצירת מפירי סדר במקרה של מעשה אל־מות.

„אין כשביל מה״. גורלו של חברם הראשון לא שבר את רוחם של אנשי האו־פרה, אך שרשרת שוטרים דחפה אותם בע־דינות לפינה אחת של הבמה, דרשה מכל אחד מהם לחוד לעזוב את המקום. מי ש־סירב, נעזר על ידי השוטרים בביצוע הפ־קודה. אחד מהם, הרקדן זאב בוקשטיין, שהתנהגותו היתה חריפה מהרגיל זכה ב־עזרה מיוחדת בימנה: ארבעה שוטרים תפסו בידיו וברגליו, נתנו לו הזדמנות לבצע ריקוד מיוחד במינו, כולו באוויר החופשי, עד שהובא למכונית המשטרה.

שורות המגינים דללו יותר ויותר. לבסוף נשארה על המשמר רק קבוצה של ארבע נשים שישבו על תיבה בפינת הבמה. בן־ארי ביקש מהן באדיבות לעזוב את המקום אך הארבע לא שעו לדבריו. ניכר היה שה־תפקיד לא נעם ביותר לשוטר הותיק. לב־סוף אמרה אחת מהן, יונה לבנון אשתו של הקרבן הראשון: „25 שנה הייתי במקהלת האופרה. נוכחתי בהנחת אבן־הפינה של בית הבימה. אך מעולם לא חלמתי שיגיע יום בו נראה דברים כאלה. בואו, בנות, אין כבר בשביל מה להשאר.״ הארבע יצאו בשתיקה.

„איני אוהבת לבכות״. הקרב נגמר. הבנין היה ריק. נשארה רק אשה בלונדינית בנדלים מוזהבים שעמדה בקצה המסדרון כשעיניה חלגות דמעות. מפעל חייה התנפץ לעיניה לרסיסים. לא נשאר דבר לחיות ל־מענו. היה משהו ילדותי, חסר ישע, בדמו־תה; משהו, שהיה מניע כל אדם לגשת ולשאול אותה: „היכן את גרה, נערה. הרשי לי לקחת אותך הביתה.״ לעולם, אף לא בתפקיד מימי בלה־בוהם, לא נגעה אדיס דה־פילים ללב כל כך, כבעומדה בודדה בק־צהו של מסדרון ארוך. לא שחקנית עמדה שם, אלא אשה.

„אנא, אל תצלמו אותי,״ התחננה לפני העתונאים שהקרבו, „אינני רוצה שהקהל יראה אותי בוכה. איני אוהבת לבכות.״ היא הסתכלה בפניו של אחד מותיקי העתונאים, חייכה חלושות: „אני זוכרת אותך. אתה היית במסיבה הראשונה שערכה אגודת הע־תונאים לכבודי בבואי לישראל. עכשיו גם־גשנו שנית, במסיבה אחרת.״

„אחר כך, אעזוב״ היא לא יכלה להתגבר על דמעותיה. אחד השוטרים הגיש לה כוס מים. בן־ארי התקרב, אמר לה באדי־בות שמכוניתו עומדת לרשותה, להובילה ל־כל מקום שתרצה. דה־פילים פנתה לקצין, בפניה נדלק שביב תקוה ילדותי: „מר בן־ארי, הכל שקט עכשיו,״ אמרה מתוך אמונה טמירה בנס העלול להתרחש. „הלהקה מחכה בחוץ. אין זה מאוחר מדי. אנו יכולים להציג עדיין. נשיר כמו שלא שרנו מעולם. תן לי להציג את ההצגה האחרונה הזאת, רק זאת, ואני מבטיחה לך שאחר כך אעזוב את הארץ בלב שקט.״

האמין בנסים, חזר על הצעתו. דה־פילים

בן־ארי הניע בראשו בתוקף. הוא לא החליטה להצטרף לאבן־זוהר לתחנת המש־טרה.

המכונית המתרחקת לוותה במחיאות כפיים של כל אנשי האופרה שחיכו בחוץ. אנשי הבימה, המנצחים, עמדו דוממים. לנצחון היה טעם מר מאד.

כעבור שעה יצאו אדיס דה־פילים ואבן־זוהר מתחנת המשטרה. על פניהם נראה החיוך המקצועי של שחקנים חתיקים. כל סימן של חולשה או נסיגה לא נותר על פניה של דה־פילים. היא היתה נכונה, מחדש, לקרבות נוספים, להצגות נוספות.

מכביה לעתי

כרצוני להתכתב עם נערה בגיל 19—17 בע־לת כל התכונות הרצות הבאות: סובלת או סבלה מרגשי נחיתות. כישנית, אוהבת לרקד בודד ומתעניינת בפסיכולוגיה. רצוי ילידת ה־ארץ או נרמניה.

833/5

ביום חמישי בערב (17.9.53) „הכרתי״ תל־אביבית. סימני ההיכר שנחרתו בזכרוני הם: שמה דליה, גובהה בינוני, רזה, עינים כהות, שערות ברונטיות, תסרוקת פשוטה, לבושה שמלת כחולה, נועלת נעלים לבנות, לומדת בסמינר לגננות, משתגעת אחרי מוסיקה קלא־סית.

סימני ההיכר שלי: „חיל־ימניק״ לבוש חצי אזרחית — חולצה אפורה חיל־חים. ברצון הייתי מתקשר ומתכתב אתה. השאלה היא. אם מסכימה היא להעביר אלי את כתבתה.

833/6

אני צעיר בן 29. רציני, ותיק בארץ, אשכנ־זי. אוהב מאד מוסיקה, חובב קולנוע. תי אטרון ומשכים. מעוניין להתכתב עם צעירה בגיל 27 (לערך) האוהבת מוסיקה, חובבת קול־נוע, תיאטרון וספרים. העיקר שתהיה רצינית (יכולה להיות גם נערה בודדת) רצוי תל־אביבית.

833/7

אני רוצה להחליף רשמים הנוגעים בנושא אים כמו שירה, פרוזה וכו׳.

833/8

אני בחור בן 21. החפץ להתכתב עם נערה נאה ומשכילה על הנושאים הבאים: מדע, ספרות, מוסיקה.

833/9

בחור אינטליגנטי בן 24, בוגר בי״ס תיכוני ומקצועי, טוב־אופי ובעל הופעה חיצונית נאה, מעוניין להתכתב על נושאים ספרותיים עם נע־רה יפה, טובת־לב ונשית.

833/10

הצגת בכורה ארצית

הסרט ההוליבודי הראשון שהוסרט כולו בישראל בידי החברה האמריקאית „קולומביה אינטרנשינל״ ושהקהל הישראלי שותף לו

עושה הלהטים
THE JUGGLER

המבוסס על קבוץ גלויות ומשולב בשפה העברית

עם השחקן היהודי קירק דוגלס והאטלקיה הנפלאה מילי ויטלי

החל ממוצאי שבת, 10 לאוקטובר 1953, בקולנוע „ירון״, תל־אביב.

„שלגי טוסקי״

הסרט הגיפסי הנפלא ביותר אי פעם

הסרט הטבעי ביותר אי פעם

הסרט הנשגב ביותר אי פעם

הסרט הנפלא ביותר אי פעם

הסרט הנפלא ביותר אי פעם

מרפסתך היא שימושית
דירתך היא קרירה
עם סוכך מתוצרת

הסוכך
MASSOCHECH

רחוב הרצל 89, תל־אביב, טל. 5473.
„הסוכך״

ראשית חכמה!
קנה מצלמה!

איך לצלם ואופן השמוש זאת השאר לסוטו ברנר. אחרי עשרה רגעים הוא יפתח לפניך את האפשרות להנות מה־צלום ולהוציא את המקסימום ממצלמת פוטו ברנר

רח׳ חחלוץ 31, חיפה
טלפון 4137

צינקוגרפיה

י. רינדזונסקי

תל־אביב, הקישון 6 טל. 80248

גלופות

קו - רשת - וצבעים